

“Springen, springen,...!”

Piet Docent

“Springen, springen,...!”

Kronieken van een
transgenerationele
‘meisjesminnaar’

deel 3
(deel 1 en 2 in voorbereiding)

Dit is een 'on demand'- uitgave (Amsterdam, september 2015) via www.bravenewbooks.nl.

Exemplaren te bestellen via www.bol.com

Eventuele contact via www.bravenewbooks.nl/pietdocent of torpedocent@hotmail.com

Foto omslag: door auteur gemaakt op 10 december 2013, de Nieuwe Meer, Amsterdam

Voor 'Bo'

1.

Afscheid

*Dun dik klein groot
Zwart geel blond bruin
Kort lang steil golf
Krullenkop paardenstaart stekeltjes knijp-keef
Rood groen wit paars
Jurk trui bloes shirt
Lief leuk stil druk
Mooi saai grijs groen
Levendig lacherig dweperig dwarserig
Sterk zwak slap hard
Boos braaf blij bleek
Verdrietig gelaten uitbundig onzeker
Vragend eizend gevend nemend*

...

*Duizend leerlingen op een rij
Ja dat is voorgoed voorbij!*

Anton, 29 juni 2010

#

2.

Voorzichtig vat Anton de klink.

Waarom bonkt zijn hart zo? Waarom zo voorzichtig met die klink? Wat doet hij hier eigenlijk op dit boerenerf?

Nog is de houten deur dicht, de klink niet geheven. Hij meent groot gevaar te ruiken; alsnog in zijn auto, een MG ZS 2.5 V6 180, springen en vol gas wegstuiven?

Maar neen, een andere, sterkere impuls moedigt hem aan door te zetten: alsof er achter die deur de kans van zijn leven ligt te wachten. Dé kans om te ontsnappen aan de onmacht van zijn bestaan en zijn eeuwige depressie. Ja, om hem te verlossen van zijn grote verdriet: het Foute van zijn seksuele voorkeur.

Juist door die laatste gedachte tilt hij toch de klink op en duwt tegen het gammele houtwerk. Het kraakt, maar wijkt niet. Alsnog een kans om weg te wezen? Nee! Anton zet zijn schouder ertegen en spant zijn spieren. Knarsend ontstaat er een kier van zo'n tien centimeter, een verrukkelijke geur van vers hooi wolkt hem tegemoet. Daardoor aangemoedigd gooit hij nu zijn hele gewicht van 100 kilo ertegen aan en het lukt hem de deur zover open te wrikken dat hij zijn hoofd erdoor kan steken.

Hij ziet een halfdonkere ruimte met een nu veel sterkere hooigeur. Met het wennen van zijn ogen aan die duisternis raakt hij steeds meer verbijsterd! In een halve cirkel rond een grijsbetonnen vloer, gerekend vanaf zijn positie met een straal van vijf meter ligt een dikke laag hooi opgetast. In dat hooi meisjes, boerendochters van zo'n twaalf jaar; blote armen vanuit sneeuw witte, hier en daar al iets gevulde bloesjes; blote voeten en benen van onder wolken wit, rood en blauw, afgedekt met kleurige bloemenschorten. Ze lachen, kirren en wenken hem: "Kom, kom met ons stoeien in het hooi!"

De dood! Juist dat woord flitst nu door hem heen. Daar wenkt niets meer of minder dan de dood. Wegwezen? Het kan nog.

Maar zijn zich verheffende deel, klemlopend in zijn broek, -die vervloekte pedopik-, wijst richting meisjes en hij merkt dat hij bezwijkt, dat zijn lust groter is dan zijn wil en dat dit juist het gevaar is dat hij voorvoelde.

De deernes zijn gaan staan, joelen, gooien zich de rokken omhoog, waardoor hun malse meisjesdijen en zelfs bij sommigen de strakke, witte onderbroekjes zichtbaar zijn; een paar meisjes knopen ook hun bloesje open en ontbloten, geen behaatie, hun prille borstvorming. Dan beginnen ze te roepen en in hun handen te klappen, eerst door elkaar maar al gauw in een gezamenlijk ritme: "Springen, springen, springen!"

Springen? Hoezo? Maar natuurlijk! Hoe hij aan het antwoord komt weet hij niet, maar om bij die meisjes in het hooi te kunnen duiken, zal hij moeten springen over... de betonnen vloer voor hem. Eroverheen springen is noodzakelijk, want het is levensgevaarlijk die te betreden, zoals die vloer in de grot op weg naar de Beker des Levens, in de film *Indiana Jones and the last*

crusade. Stap je mis, dan zak je er doorheen in een peilloze diepte. Alleen is hier geen sprake van een letterspoor, van speciale ‘stepstones’, hier moet hij die vloer helemaal niet betreden, alleen maar erover heen springen, een afstand van vijf meter. Onmogelijk vanuit stand en al helemaal voor iemand van zijn leeftijd en gewicht.

Maar dan, allemachtig, een paar meisjes laten de rokken zakken, stappen eruit; witte, strakke slipjes met daaronder romig blote benen. En dan worden zelfs die slipjes naar beneden geschoven, smalle meisjesheupen onthullend, met centraal hun vagina’s, merendeels nog zonder schaamhaar. Als ze dan ook nog de bloesjes uittrekken, zijn ze naakt.

Twaalf, heeft Anton er intussen geteld, twaalf naakte meisjes van twaalf, zo geil als boter. Onwillekeurig vraagt hij zich af hoeveel maagden er ook al weer beloofd worden aan zo’n zelfmoordmoslim, als die erin slaagt met een aanslag zoveel mogelijk ‘ongelovige honden’ plus zichzelf natuurlijk aan stukken te rijten. Zeventig? Tweeënzeventig? Maar Anton is geen moslim, verre van dat, van elk geloof, en twaalf vindt hij meer dan genoeg! “Springen, springen, springen!”

Gek van verlangen rukt hij zich eveneens de kleren van het lijf, -zijn erectie springt kloppend tevoorschijn; gejoel van de meisjes- en besluit hij de sprong te wagen: de afstand is veel te groot, maar kan hem het schelen, hij ziet wel waar hij terecht komt.

Hij zet af, zweeft even door de lucht, en dan: angst ontploft in hem als de bom van zo’n zelfmoordterrorist. Wild maaïen van armen en benen, terwijl hij halverwege neersmakt op de keiharde betonnen vloer. Hij probeert zijn val te breken met zijn handen, voelt zijn rechterpols kraken, au!, stuitert op zijn rechterheup, tolt om en ligt dan stil. Hij bloedt uit schaafwonden en ziet dat hij nog ver van de meisjes is verwijderd. Zijn erectie is als een lek gestoken ballon ineengeschrompeld.

Maar nog voor hij kan vaststellen hoe groot de schade is, voelt hij die pijnlijk harde betonnen vloer onder zich zacht worden, gaan deïnen. Ook de kleur verandert: het lijkt wel, krankzinnig, vlezig te worden. Dan ontstaat er ineens een grote spleet pal onder hem en hij voelt zich erin wegzakken als in drijfzand. Het dringt plotseling tot hem door dat hij terecht is gekomen in iets dat lijkt op een reusachtige kut, een gigavagina. In paniek klauwt hij met zijn handen om zich heen op zoek naar houvast. Au!, zijn pols; bloed maakt alles dat hij aanraakt glibberig: hij verliest zijn grip.

De meisjes? Heupwiegend, grijnzend, komen ze op hem af. Wat gebeurt er nu weer? Terwijl ze op hem toelopen, groeien ze uit tot volwassen, jonge vrouwen. Ook hun naaktheid wordt razendsnel bedekt door strakke, zwarte jurkjes, mantelpakjes, andere kekke kleding, netkousen en zelfs naaldhakken, stiletto’s! Komen ze hem redden? Dat lijkt onwaarschijnlijk. Anton vreest dat het afgelopen met hem is, dat hij op zijn foute verlangens hier en nu meedogenloos wordt afgerekend.

De vrouwen, de feeksen intussen, trappen met hun stilettohakken op zijn handen, armen, zijn naakte schouders, op zijn hoofd. “Vieze, vuile, pedo, je krijgt je verdiende loon, monster! Naar de plek waar jouw soort thuishoort: de hel!” Hij zakt weg, kan al bijna geen adem meer krijgen, maar nog een laatste keer wild met zijn linkerarm...en schrikt wakker.

Hij ligt voorover op zijn knieën in bed en hapt naar adem, probeert gierend wat lucht binnen te krijgen. Hij heeft het weer: in zijn slaap is er wat speeksel zijn luchtpijp ingelopen, met als gevolg het allergisch opzwellen van slijmvliezen die de luchtpijp vervolgens afsluiten. Automatisch heeft hij zich op handen en knieën gedraaid met het hoofd naar beneden om het speeksel terug te laten lopen zijn mondholte in. Hij heeft het vaker gehad, weet, dat hij juist moet ontspannen en genoeg moet zien te nemen met minieme teugjes lucht. Ook nu heeft deze aanpak succes en na een paar minuten kan hij weer enigszins rustig ademen. Hij tast naar zijn bril op zijn nachtkastje maar kan die niet vinden. In het binnenvallende licht van de galerij langs zijn flat ziet hij dat het nachtkastje schoon leeg is; hij moet alles eraf gemaaid hebben: glas water, lampje, wekkerradio en dus ook zijn bril.

Terwijl hij, nog nahoestend, voorzichtig, vanwege die bril, uit bed stapt, dreunt de droom, op weg naar de lichtschakelaar, nog na: wat een vreselijke nachtmerrie! En dat in de eerste de beste nacht na Kreta weer in zijn eigen bed. Vanwege Thea?

Hij zet de spullen weer terug op het nachtkastje; de wekkerradio doet het nog gewoon, het glas is heel maar wel leeg; hij voelt op de vloerbedekking, ja een natte plek. Als hij het glas weer wil vullen in de badkamer, bedenkt hij dat dit eigenlijk een prima moment is voor zo’n nachtelijke borrel. Tijdens die Kretavakantie is het hem gelukt om, ter bestrijding van zijn slapeloosheid, in het geheel niet te drinken, maar nu hij weer thuis is en dus in z’n eigen bed kan slapen, mag het weer. En zo’n borrel ’s nachts, of eigenlijk in de vroege ochtend, valt bij hem meestal heel goed.

Dus loopt hij naar de keuken, trekt de jeneverkruik, die daar rustig op hem heeft liggen wachten, uit het vriesvak, vult het waterglas bij de gootsteen, pakt op de terugweg een borrelglaasje uit de glazenkast en gaat zijn slaapkamer weer binnen. Hij zet de glazen op het nachtkastje, vult het kleinste tot de rand, en kruipt weer in bed.

Uit het laatste van zijn nachtkastje pakt Anton een dik spiraalschrift: zijn nachtboekje. Hij schrijft in het kort zijn droom op. Bij het herbeleven bekruipt hem opnieuw een diep gevoel van afgrijzen, van angst, van wanhoop vooral. Ja, dat laatste was het sterkst aanwezig. En tot zijn verrassing merkt hij, al schrijvende, dat die wanhoop niet zozeer afkomstig was van de laatste scene, met die krijsende, trappende wijven, zeg maar ‘harpijen’, waarin ‘hij’ dus sterft, nee, die wanhoop voelde hij het sterkst veel eerder, toen hij bezweek voor de verleiding. Toen ‘hij’ in die droom zijn eigen ovenvaste voornemen ‘nooit seks met een meisje’ in de wind sloeg en zijn ‘pedopik’ achterna sprong. Zal hij ooit

echt ‘in de fout’ gaan: een meisje én zichzelf onherstelbaar beschadigen alleen maar voor een kort moment van genot, niet meer dan een zucht? Hoe dichtbij is dat moment, het moment van De Catastrofe?

En zoals zo vaak bij het opschrijven van een droom, hollen zijn gedachten, gestimuleerd door de alcohol, vooruit en ‘overziet’ hij in een klap de betekenis. Bij deze droom: zodra hij zijn lust volgt, breekt de pleuris uit, veranderen meisjes in heksen, die zijn leven tot een hel maken: politie, vervolging, schuld & schaamte, rechtbank, enzovoort. Om over de beschadiging van de slachtoffers nog maar te zwijgen.

Hij leegt zijn glaasje, schenkt zich een tweede borrel in. Ja, dit geconfronteerd worden met zijn Fout, ook al is het maar via een droom, is beslist een reden om je volledig van de wereld te zuipen. Maar dan bedenkt hij dat deze droom juist op dit moment wellicht is bedoeld als een waarschuwende vingerwijzing: geen meisjes, maar vrouwen, een vrouw, Thea dus, een mooie intelligente vrouw van zijn leeftijd! Zijn leven gaat kantelen!

Daar moet op gedronken worden, dat kan niet anders! En Anton buigt zich over zijn bedrand om de kruik jenever te pakken.

Buiten hoort hij de eerste vogel fluiten, een merel, die de nieuwe dag met een steeds hoger klimmend lied begroet; het wordt al wat licht. Als ook deze derde borrel is ingedaald, drinkt Anton nog een paar flinke slokken uit het waterglas, knipt daarna zijn bedlampje uit en trekt het dekbed over zijn schouder.

#

3.

Is hij wel suïcidaal?

Wanneer kun je iemand ‘suïcidaal’ noemen? Voor of pas na een heuse poging? Ja, als iemand van een flatgebouw springt -een ‘flatpiloot’ in kringen van begrafenisondernemers -, dan is dat wel duidelijk. Maar hij, Anton, zit hier nog gewoon, heeft nog niet eens een plan gemaakt, hooguit over de rand van het balkon op zijn dertiende verdieping gekeken en gehuiverd.

Zal de dokter hem geloven? Hij weet zelf niet eens zeker of hij niet alleen maar een act opvoert, bijvoorbeeld om aandacht te krijgen.

“Meneer de Vries?”

Voor deze afspraak heeft Anton speciaal de (enige) mannelijke arts uit de, na zijn verhuizing, voor hem nieuwe huisartsenpraktijk gevraagd. Hij voelt zich met zijn probleem veiliger bij een man.

“Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

“Dokter, ik word volgend jaar 65, en dus zit mijn pensioen eraan te komen.” Tot zijn verrassing -dit is in ieder geval niet gespeeld- voelt hij ineens tranen achter zijn ogen branden.

“Daar zie ik enorm tegenop. Ik ben heel bang dat er dan niets van me overblijft.” En daar zijn ze dan, de waterlanders, hij kan ze niet tegenhouden. Met moeite voegt hij eraan toe, dat hij denkt suïcidaal te zijn.

‘Want, ik ben...ik heb pedofiele verlangens.’

Nu klinkt er alleen zijn ingehouden gesnik in de spreekkamer; de dokter staat op en vult een bekertje met water bij het fonteintje. Hij zet het voor Anton neer.

“Wat is uw beroep?”

“Ik ben docent op een middelbare school.”

“Welk vak?”

“Levensbeschouwing is mijn hoofdvak, maar soms val ik ook in voor Nederlands.”

#

4.

Lieve Thea, wil je met mij trouwen?

In zijn beste schoolmeesterhandschrift heeft Anton deze zin neergekalligrafeerd in de kaart. Zo'n dubbele felicitatiekaart, maar dan zonder tekst. Zonnebloemen staan er op de voorkant. Gelukkig waren er veel kaarten met zonnebloemen, zowel dubbele in een envelop, als enkele zonder. Van de laatste heeft hij een heel stapeltje aangeschaft, allemaal verschillende. Anton wil Thea, na vandaag, na het officiële aanzoek, een tijdlang, net zoals Simon Carmiggelt dat deed naar zijn late, buitenechtelijke, liefde Renate Rubenstein, iedere dag een ansichtkaart sturen.

Voor Anton is deze liefde niet buitenechtelijk, verre van dat. Sinds zijn scheiding, veertien jaar eerder, heeft hij nauwelijks 'kennis aan een vrouw' gehad en hij vindt het dan ook heel bijzonder dat Thea in zijn leven is gekomen. Het valt hem niet gemakkelijk warme gevoelens voor haar te hebben en het komt ook veel meer van haar kant, maar hij moet niet zeuren en deze buitenkans met beide handen aangrijpen. Zo heeft hij zichzelf opgedragen, heeft hij zichzelf toe geschopt; die gevoelens komen dan vanzelf wel. En om er geen misverstand over te laten bestaan, doet hij haar nu een officieel aanzoek. Een grote bos zonnebloemen moet een en ander kracht bijzetten.

Na zijn auto te hebben geparkeerd loopt hij met die bos, de stelen naar voren als een geweer in de aanslag, naar het trappenhuis van haar flat en belt aan.

Thea. Psychologe bij het 'RIAGG', zoals in '99 de GGZ nog heet. Energiek & voortvarend! Vond hem een aantrekkelijke partij en besloot dat zij en hij heel goed een stel konden vormen. ("Ik voel gewoon dat wij bij elkaar passen.") Zij was er ook aan toe geweest, aan een normale man-vrouw relatie, na 25 jaar met een r.-k.-priester te hebben gehokt, die ook nog eens 25 jaar ouder was geweest en onlangs in haar armen gestorven.

Hij, Anton, voelde zich gevlaid en was ook wel blij met de mogelijkheid zijn solostatus na veertien jaar te kunnen beëindigen. Wel onhandig, dat hij dus eigenlijk niet veel voelde bij Thea, laat staan verliefdheid, maar dat kon ook gewoon onwennigheid zijn. Niet ongewoon voor iemand die eigenlijk op jonge meisjes valt. Toch had hij altijd nog een stille hoop, dat zijn 'meisjesliefde' samenhang met een soort fobie voor vrouwen, 'vrouwenvrees' zoals hij het zelf noemde. Die zou veroorzaakt kunnen zijn door zijn klassiek 'kille' moeder, die hem o.a. dus nooit knuffelde. Die vrouwenvrees zou hij kunnen overwinnen door zich er niks van aan te trekken en 'gewoon' een relatie met een vrouw aan te gaan: kwestie van wennen! Tegelijkertijd zou dan, als bijvangst, die 'verdomde meisjesliefde' automatisch verdwijnen als sneeuw voor de zon!

Vandaar dit aanzoek.

Ze doet open en is niet verrast, omdat ze toch al hadden afgesproken. Wel kijkt ze op van de nogal grote bos bloemen + bijbehorende vaas. Ze pakt de bloemen aan; hij zet de vaas op de grond.

“Eh...?”

Zonder verder er iets bij te zeggen pakt hij de bos bloemen weer van haar af en geeft haar de kaart. Ze maakt hem open met een glimlach, leest de tekst en kijkt dan nog blijer.

“Het is bij jou ook hollen of stilstaan!” Glimlachend kijkt ze hem, na het lezen van de kaart, aan. “Ben je wel zeker van je zaak?”

“Thea”, antwoordt Anton, terwijl het hart hem in de keel bonkt, “geloof me, het komt door Egypte, door een openbaring daar, een ‘Nijlgedachte’, zoals ik het noem; ik vertel je daar nog over. Daardoor weet ik het zeker dat ik met je wil en vooral ook *dúrf* “, dit laatste woord roept hij bijna, als om een andere stem in zijn binnenste te overschreeuwen, “te trouwen!”

“Want dan kun je niet meer op de vlucht slaan?”

“Eh ja, zoiets”. Even is hij uit zijn evenwicht. Slaat ze daar niet de spijker op zijn kop? Is dat niet veel meer de reden van zijn aanzoek nu dan die zogenaamde Egyptisch openbaring, die ‘Nijlgedachte’? Maar wat maakt dat uit voor het resultaat? Hij herpakt zich, kijkt haar verwachtingsvol aan.

Er valt een stilte tussen hen. Thea leest de kaart opnieuw, draait hem om, ziet de zonnebloemen voorop en de zonnebloemen onder zijn arm. Dan glimlacht ze opnieuw.

“Goed Anton, als je dat wilt, dan wil ik dat ook. Het antwoord is ‘ja’.”

Dan stapt ze resoluut naar voren, slaat haar armen om zijn hals en beweegt haar gezicht richting het zijne. Onhandig, met de bos grote bloemen nog in zijn hand, beantwoordt hij die omhelzing, maar ontwijkt haar mond in een reflex. Aan tongzoenen, zoals zij graag wil en meer dan dat, is hij nog niet toe, ook niet op dit bijzondere moment. Ze accepteert zijn geremdheid, respecteert zijn traumatische vrouwenproblematiek.

Even overleggen ze of ze ‘uit eten’ zullen gaan, om de verloving te vieren, maar ze was al begonnen met koken –pasta met zalm- en dat vieren kan ook heel goed, zo niet beter, kleinschalig en vooral ‘puur privé’.

Ze installeert hem op haar ‘achterbalkon’, dat op het westen is gelegen en nog aardig wat zon vangt op dit julimoment, inclusief de *Volkskrant* en een speciaal voor hem ingekocht biertje, een Duvel, en gaat neuriënd verder met koken. Anton schenkt het bier bruisend in het bijbehorende dikbuikige glas, neemt een slok, veegt zijn mond af, zucht eens diep en kijkt om zich heen. Dit gaat dan waarschijnlijk zijn uitzicht worden: het park aan de achterzijde van haar je mag wel zeggen ‘riante’ flatwoning, met niet alleen balkons aan zowel voor- als achterzijde, maar ook nog eens voldoende ruimte in de zitkamer voor een heuse vleugelpiano. Want dat is ook een voordeel van Thea, dat ze prachtig piano kan spelen, Bach, de Goldbergvariaties.

Maar nu weerklinkt alleen haar geneurie, vermengd met kookgeluidjes en het kwinkeleren van vogels plus bladerengeritsel vanuit het park. Idem dito voor etensluchtjes en parkgeuren. Een briesje verkoelt de nog warme avondzon. Anton rekt zich uit, ontspant, neemt een flinke teug Duvelbier en zucht opnieuw. Vandaag heeft hij dan dus zijn leven een definitieve wending gegeven. Hij zal niet meer alleen zijn, zich niet meer opgejaagd hoeven voelen en hier op deze prachtflat een nieuw ‘hol voor zijn voet’ gevonden hebben. Hij is veilig nu, zeg maar gerust ‘gered’.

Gered? Waarom ontbreekt dan het bijbehorende gevoel? Hij zou zich toch geweldig opgelucht moeten voelen? Hoe kan dat nou? Is het een kwestie van wennen, met zijn vrouwenvrees? Zit dat zo diep dat hij niet mag verwachten dat hij daar zomaar van bevrijd is? Dat zal het zijn. Nu vloeit er, gestimuleerd door de alcohol, toch wel enige opluchting door zijn aderen: fijn om goed na te kunnen denken, om goed oorzaak en gevolg in de gaten te kunnen hebben. Zei Hans van Mierlo dat niet al eens: *Redelijkheid, dat wil zeggen begrip, kan leed verzachten*. Anton ledigt zijn glas en staat op voor een tweede biertje. In de smalle keuken moet hij achter Thea langs om de koelkast te kunnen bereiken. Als hij haar passeert, leunt ze achterover, tegen hem aan. Hij begrijpt dat ze de een of andere liefkozing verwacht, dat hij haar, op de dag van hun ‘verbintenis’, niet mag teleurstellen. Hij slaat zijn armen rond haar middel en trekt haar tegen zich aan. Zij doet glimlachend haar hoofd naar achteren, in zijn hals, pakt dan zijn handen vast en legt die op haar borsten. Anton verstijfd, maar begrijpt dat hij nu niet mag versagen. Hij kneedt haast onmerkbaar haar buste, duwt zijn geslacht tegen haar billen waarbij hij ongerust vaststelt, dat hij nu een erectie zou moeten krijgen maar dat die achterwege blijft en fluistert dan in haar oor: “Ik ben eigenlijk op weg naar een biertje.” Even gebeurt er niets, dan maakt Thea zich van hem los en buigt zich over het fornuis. “Bovenin de koelkast.”

Als Anton weer op zijn post is teruggekeerd en zijn glas schuimend volschenkt, knakt zijn hoofd naar voren. Gered? Het voelt alsof hij meer gevangen zit dan ooit. Veel drinken maar, dat helpt. Thea is zijn redding, of hij dat nu leuk vindt of niet. Gewoon er bij hem in rammen: ‘Thea is mijn redding, mijn vreugd, mijn psalmgezing’ en, vervolgt hij deze plotseling in hem opduikende bijbeltoer, ‘mijn Weg, mijn Waarheid en mijn Leven. Amen! Proost!’ Met een paar forse slokken giet hij het 8,5%-bier naar binnen. Het bijt in zijn keel, komt bijna zijn neus uit, hij krijgt er tranen van in zijn ogen. Gered! Ha! Het is even wennen, maar dan...!

#

5.

Thea dus.

Het was begonnen op Kreta, de eerste groepsvakantie na zijn scheiding en daar was hij meteen al tegen Thea opgelopen. Of liever gezegd zij tegen hem, want op een gegeven moment zat hij ineens met haar alleen op een terras, terwijl hij zich verbaasd afvroeg waar de rest van de groep gebleven was. Eigenaardig genoeg herinnert hij zich van dit onverwachte tête-à-tête voornamelijk de Griekse yoghurt met walnoten en honing: verrukkelijk.

Dat gebeurde op de vierde dag, precies op het moment dat Anton zijn weerzin tegen, of liever gezegd zijn angst voor een groep, autistisch als hij in zo'n situatie kon zijn, had overwonnen.

Niet in de laatste plaats dankzij een excursie naar het voormalige leprozeneiland Spinalonga. Hij had daar rondgedwaald, door de verlaten, overwoekerde steegjes, nu slechts bevolkt door zwervkatten. Een complete dorpsgemeenschap was daar gehuisvest geweest, inclusief bakker, slager, café, dorpsplein, enzovoort. Tot in de vijftiger jaren werd het eiland bewoond door melaatsen, voorgoed uit de samenleving verdreven.

Melaatsen, ja, maar vooral mensen hadden daar gelopen, daar wij hij zijn voeten nu zette. En die mensen waren vervuld geweest van schuld & schaamte, vooral dat laatste. Want dat ze schuldig waren aan hun ongeluk, dat stond buiten kijf, anders had God hen met die, ook nog, bijbelse 'ziekte aller ziekten', niet zo zwaar gestraft. Een ziekte die voor iedereen zichtbaar was en daarom schaamden ze zich voor hun lot. Hun verbanning ervoeren ze niet als een klinische maatregel om besmetting tegen te gaan, maar als een uitgestoten worden door de maatschappij. En het ergste was nog wel, dat zijzelf, indien zij gezond waren geweest, daaraan zouden hebben meegedaan; dat ze, als het ware, zichzelf zouden hebben uitgestoten.

Toen Anton zich dat allemaal realiseerde, eigenlijk doorvoelde, kreeg hij, ondanks het verrukkelijke Griekse klimaat in mei, koude rillingen. Het duurde even voor hij begreep waardoor: niet zozeer uit medeleven met die stakkerds van toen, want ach, het was al weer bijna vijftig jaar geleden. Ook niet door een soort etherische straling van de vroegere bewoners, die mogelijk op het eiland was blijven hangen. Anton had interesse in bovennatuurlijke zaken maar hij had zelf niets van een zesde zintuig of iets dergelijks. Nee, hij herkende rechtstreeks die schuld & schaamte, dat uitstoten van jezelf...

Maar op de een of andere merkwaardige manier luchtte dat herkennen hem vervolgens ook op. Misschien omdat gedeelde smart gehalveerd wordt, misschien ook omdat dit eiland aantoonde dat er toch ooit een einde kwam aan die (zelf-)verbanning, de schaamte, die schuld...

Hoe dan ook, toen de boot terugvoer naar Kreta en in de Baai van Elounda een uur voor anker ging om zwemmers de gelegenheid te geven een duik te nemen, was Anton op de voorplecht, op de reling, gaan zitten. En daar in die

baai, met die bergen rondom, in combinatie met het verrukkelijke weer, had hij tot zijn verrassing geconstateerd dat hij zich gelukkig voelde. Hij had dat zelfs hardop voor zichzelf uitgesproken: “Ik voel me gelukkig, even, hier en nu.”

Die avond had hij aansluiting gezocht en gevonden bij het groepje ‘leuke mensen’ van het reisgezelschap, die pret maakten met elkaar, zichtbaar voor iedereen. En daar zat ook Thea bij. Ontspannen als hij was bleek Anton gemakkelijk contact te kunnen maken met dat groepje, opende hij als het ware zichzelf.

De volgende dag maakten ze een excursie en na afloop daarvan was de groep een dorpje in gedwaald, op zoek naar een terrasje. En toen dus was het Thea gelukt hem los te weken van de anderen...

Ze bleken veel gemeen te hebben: interesse in politiek, ’s ochtends uitgebreid de *Volkskrant* lezen, tv-programma’s als *Nova* getrouw volgen, literatuur, filmhuisfilms, klassieke muziek, enzovoort. Eindelijk een vrouw met dezelfde interesses.

Op de terugweg lukte het hem om met iemand anders van de groep van plaats te ruilen, zodat hij in het vliegtuig naast Thea kwam te zitten. Toen ze elkaars paspoorten gingen bekijken, vertelde zij hem enigszins nerveus dat zij vier jaar ouder was dan hij. Hij deed net of hij dat geen enkel punt vond, maar schrok er toch van. Een ‘oudere vrouw’ als partner, daar had hij negatieve ervaringen mee: Zijn ex, Truus, was bijna twee jaar ouder dan hij en Thea was daar nog eens het dubbele van. Zijn ondanks flitste door hem heen een regel uit een liedje van Toon Hermans: *Hij dacht: nou ja, een vlekje...*

Al de zondag volgend op hun terugkeer op vrijdag zocht Anton Thea op in haar flat. Dat bleek een luxe flat te zijn in een chique buurt van Den Haag. (“Ik ben een rêêk wêêf”, liet ze zich later een keer in plat Haags ontvallen.) De omhelzing was intens, maar toen ze, voor het eerst, ook wilde tongzoenen, hield hij toch de boot af.

“Let niet op de rommel”, brede armzwaai, “ik ben niet opruimerig aangelegd.” My god, dacht Anton, wat een zooi. Als iemand dat zegt heeft dat doorgaans betrekking op iets dat even nog niet is opgeruimd zoals een stapel wasgoed, een eettafel vol paperassen. ‘Rommel’, die binnen tien minuten weggeruimd is, als men zich even kwaad maakt. Maar dit: Jezus! Overal stapels boeken, tijdschriften, weekbladen, zowel op de stoelen en banken als op de grond. Weliswaar redelijk netjes opgestapeld, maar toch iets dat onmogelijk kon doorgaan voor een permanent onderdeel van het meubilair. Inderdaad wasgoed verspreid over een bank; kennelijk de vakantiewas, al wel schoon, maar nog niet gestreken, opgevouwen. Naast en op de vleugel stapels muziekboeken, deze wel schots en scheef op elkaar, zodat een stapel ieder moment kon omdonderen. Afgestorven planten in de vensterbank. Ze volgde zijn blik. “Nee, planten zijn aan mij niet besteed!” Met beide armen graaide ze het wasgoed van de bank, aldus een zitplaats vrij makend, en verdween ermee in

een zijkamer. “Ik heb speciaal Duvelbier gehaald, dat is toch je merk?”, kwam ze opgewekt terug en liep meteen door naar de keuken. *Net of het vlekje groter wordt...*

“Ja graag!”, riep hij haar achterna. Gelukkig ‘mocht’ hij weer drinken en een stevig biertje kon hij, te midden van dit ‘ongeorganiseerd huishouden’, goed gebruiken. Ze kwam weer terug met op een blad twee beslagen flesjes Duvel, en twee omgespoelde speciale, dikbuikige Duvelglazen. Allemaal pluspunten, registreerde Anton: een vrouw die bier drinkt, zelfs pittig bier, de juiste glazen en ook nog omgespoeld. “Nog een geluk, dat ik van opruimen hou”, zei hij lacherig, een flesje plus glas van haar aanpakkend. Over twee minuten zou hij de toekomst weer (Wim Kan) ‘ernstig, doch zonder vertrouwen tegemoet zien’.

Ze stootten aan: “Op de liefde, haha!”

Inderdaad verwijdde de zozeer ontbeerde alcohol wel heel snel zijn aderen, zodat de bloedtoevoer naar zijn hersenen iets kreeg van een zondvloed met een vrolijkheid ten gevolg die haast overweldigend was. Hier zat hij zich te bezatten op de bank van niet alleen een ‘rêêk wêêf’, maar ook leek ineens het einde van zijn jarenlange solitaire bestaan plotseling in zicht, was er licht aan het einde van zijn tunnel, ja, werd het mogelijk om zijn verdomde meisjesliefde in een klap te overwinnen. Alles dankzij deze fantastische vrouw, deze Thea waar hij geen enkele moeite voor hoefde te doen, die hem als het ware op Kreta, oh gezegende onder de eilanden, in de schoot was geworpen, of eigenlijk op zijn schoot was gesprongen, oef!

Een tweede Duvel de man werd aangerukt en het scheelde weinig of Anton zette een lied in. Al die schots en scheef opgestapelde boeken in haar kast, waarbij er niet een op zijn plaats leek te staan? Peanuts, voor wie oog had voor wat werkelijk belangrijk was in het leven. En als het hem niet aanstond, nou, dan ging hij toch zelf al die boeken keurig netjes ordenen? Nog een leuk werkje ook! Schaterend bracht hij dat lied van Toon Hermans in herinnering: *Vader gaat op stap*. Nu zong hij inderdaad, ging er zelfs bij staan., hief zijn glas. *Zag hij een vlekje op haar schouderblad*. Thea ging ook staan, viel hem bij. Zo moest je onrust in jezelf te lijf: grijp het bij de kladden, zet het voor je neer en lach het uit in het gezicht! De glazen waren al weer leeg: tijd voor een derde Duvel, 3D, diepte!

Vervolgens pakten Thea en Anton, met de glazen in de ene hand, elkaar vast met de andere, draaiden rond in een danspose, verloren het evenwicht en belandden, hij onder, languit op de bank, het bier klotste bijna uit de glazen. Toen zette ze haar glas op tafel en pakte met twee handen zijn gezicht vast.

“Blijf vannacht hier slapen”, zei ze en drukte vervolgens haar mond op de zijne. Hij voelde haar tong zijn mond in glibberen en kokhalsde bijna van afschuw. “Nee, nee”, riep hij en duwde haar wild van zich af, zodat ze op de grond terechtkwam. Zelf schrok hij van zijn felle reactie en probeerde die onmiddellijk te verzachten. “Nog niet, nog niet, ik eh...ik ben niet zo snel in die dingen...” Ze ging rechtop zitten, keek hem bevreemd aan. “Nee, sorry Thea.

Ik heb een beetje een vrouwenfobie, door de schuld van mijn moeder denk ik, ik noem het ‘vrouwenvrees’, haha.”

Maar de uitgelatenheid had hem volledig verlaten. Hij voelde zich nu alleen behoorlijk draaierig, misselijk ook, en de opkomende hoofdpijn zou zich niet gemakkelijk laten verdrijven.

Even bleven ze zo zitten, Thea op de grond en hij op de bank. Toen kwam ze overeind, pakte haar glas en nam een slok. “Oké, misschien moeten we het maar niet overhaasten. Eh...even praktisch nu, het lijkt me geen goed idee als jij nu gaat autorijden, dus kunnen we niet ergens gaan eten.” “Nee, dat klopt,” beaamde hij voor de zekerheid. “En als je het niet erg vindt, ga ik even een frisse neus halen. Op Kreta heb ik niet gedronken, zoals je weet, en die Duveltjes zijn me even naar het hoofd gestegen. Is het een idee om intussen pizza’s te bestellen?”

Anton was het park ingelopen, terwijl hij het rondstormen van zijn gedachten tot bedaren trachtte te brengen. Ze wou al dat hij bleef slapen en dat terwijl hij eigenlijk nog helemaal niet had besloten verkering met haar te willen hebben. Zeker, ze was een leuke vrouw, een prima partij, waar hij zijn handen over mocht dichtknijpen, maar hoe moest het met zijn voorliefde voor jonge meisjes, zijn foute geaardheid dus? Moest hij dat verzwijgen tegenover haar, ook al omdat hij nu echt wilde gaan kiezen voor een volwassen relatie? Kon dat wel? Werkte dat wel?

Onwillekeurig rilde hij. Vervelend nu, die mist in zijn hoofd. En wat als ze er ooit toch achter kwam. Het had zo’n grote rol gespeeld in zijn leven tot nu toe, tot en met de reden van zijn ontslag een jaar eerder, dus kon je er vergif op innemen dat het een keer uitkwam. Hoe zou ze dan reageren? Zou ze zich belazerd voelen? Die kans was groot, ja. In ieder geval zou hij zich in haar plaats zo voelen. En toen begreep Anton dat hij allang had geweten wat hij moest doen: open kaart spelen, niet zozeer vanwege bepaalde gevolgen, maar omdat hij wilde dat ‘open kaart’ zijn stiel was, kenmerkend voor hem en wat er van kwam dat zagen we dan daarna wel weer. Een kwestie van verschil tussen opportunisme en principes en als het erop aankwam, dan was hij daar duidelijk in. Pffff. Een diep zucht ontsnapte hem, nu hij wist wat hem te doen stond. Maar hoe, waar, wanneer?

Hij liet zich op een bankje neerploffen, want nu hij een keuze gemaakt had, wankelde hij onder het gewicht van de consequenties. Het haar vertellen, heremetijd! Niet zozeer vanwege het risico dat ze dan niet verder met hem wilde, als wel dat hij een meisjesminnaar, dus een fouterik was, zo’n vieze vuile jeeuwel... Ja, hij voelde de bijbehorende schuld, angst eigenlijk, maar bovenal de verterende schaamte al in zich opkomen, het slap worden meteen na het vertellen, het eigenlijk in de grond willen weg kunnen zakken.

Meteen vanavond maar vertellen? Nee, nee, dat moest hij voorbereiden; hij moest zich wapenen, voor zichzelf uitschrijven wat hij eigenlijk wilde bereiken en op welke manier. In gedachten moest hij eerst zo’n martelgang van

alle kanten bekijken, voor hij eraan durfde te beginnen. Wel zou hij straks een duidelijke afspraak maken over waar en wanneer en dat hij haar dan iets belangrijks te vertellen had, iets dat bepalend was voor het wel of niet verdergaan met hun ‘verkering’.

Oké! Nu Anton deze besluiten genomen had, voelde hij zich ineens een stuk beter. Energiek stond hij op.

Maar ’s avonds in zijn eigen flat, opnieuw moe en met hoofdpijn, twijfelde hij toch weer. Het haar vertellen? Was dat wijs? Maakte hij het dan niet groter dan het was? Hij wilde er toch vanaf, zijn hele leven eigenlijk al, van die foute voorkeur? Was het dan niet het beste, het meest effectief, als hij die foute verlangens gewoon negeerde, ze uit zijn leven bande: hij had nu een vrouw voor in bed en daar moest hij zich maar eens volledig op gaan richten? Had zijn zwager, de man van zijn enige zus en zelf werkzaam in het onderwijs, aan wie hij ooit schoorvoetend zijn afwijking had opgebiecht, hem niet voorgehouden dat elke leraar wel eens wat voelde voor een leerling? Dat het dus niks bijzonders was en dat hij, Anton, onbewust het uitvergrootte vanwege de aandacht die dat opleverde? Met zijn jeugd, waarin hij juist veel te weinig aandacht van zijn ouders had gekregen, lag zo’n overwaardering van bepaalde gevoelens erg voor de hand. Een valkuil dus?

Maar had Anton zich niet juist kwaad gemaakt over die ‘kutzwager’, die altijd alles beter wist en die, in plaats van vragen te stellen, breedvoerig uiteen ging zetten wat hij ervan vond en dat die mening ook de enig juiste was? Daar moest hij toch niet zijn zelfbeeld door laten bepalen? Bovendien had zijn psychiater, prof. dr. Abraham, hem aangeraden alle pogingen om zijn ‘meisjesliefde’ te willen verklaren, dus eigenlijk te willen witwassen, te staken als zijnde vruchteloos. Verder kwam hij ermee door het als een gegeven (‘het zit dieper’) te aanvaarden, zoals de professor zelf zijn joodse afkomst aanvaardde, om vervolgens, dus los daarvan, te bekijken hoe hij daarmee om zou gaan.

Nachten lag Anton er wakker van en verviel al snel in zijn oude patroon om dat niet kunnen slapen te bestrijden met een combinatie van Temazepam + jonge jenever. Na twee of drie borrels waren zijn angsten weggesmolten en kon hij een paar uur slapen. Als hij dan wakker werd zo rond vier uur, nam hij gewoon een volgende ronde. Natuurlijk was dit alleen mogelijk dankzij het feit dat hij sinds die ontslagaffaire op wachtgeld stond en dus niet hoefde te werken...

En toen, op een avond, dacht hij ineens –waarom niet eerder!- aan dat boekje, *Ik en mijn broer*, waarin een meisje van zestien verliefd wordt op haar oudere broer. Ze heeft een schildertalent en vraagt haar broer of hij voor haar wil poseren, naakt. Anton ging het opzoeken in zijn boekenkast. Hoe heette de schrijver, een ‘zij’ ook al weer? Iets met ‘dow’ in de naam. Anton tuurde de ruggen van zijn boeken langs en toen schoot de naam hem ineens te binnen: *Bredow, Von Bredow, Katarina*. Ja, daar had hij het. Het ging erover dat het

meisje stapelverliefd, ja geil, werd op haar broer en die gevoelens in haarzelf veroordeelde. Anton had daar veel in herkend. Kijk, daar zat een vouwtje in de bladzijde. Ja hoor, dat was precies de perikoop die hij zocht: (na lang aarzelen heeft het meisje Amanda, 16 jaar, amateurschilderes, aan haar oudere broer Ludwig, gevraagd of hij voor haar wil poseren; dat wilde hij wel...) Dan schrijft ze in haar dagboek (pag. 21):

9-8- '83

Het is al bijna vier uur en ik kan de slaap niet vatten. Kun jij me antwoord geven op één vraag? Mag je lichaam helemaal warm en week worden als je naar je eigen broer kijkt? Mág dat niet, ook niet als hij de knapste en aantrekkelijkste man in het hele universum is?

Ik kan het niet helpen!

En ik schaam me dood. Stel dat hij het wist!

Ik ben niet goed bij mijn hoofd.

En het is nog heel belachelijk ook. Ik heb immers als vaker naakte mannen gezien. Denk maar eens aan al die modellen op de tekencursus! Ze deden me niet meer dan al die lelijke bloemenvazen en fruitmanden die we op school op tekenles moesten tekenen! Ze stonden er alleen maar te staan, waren lijnen, vormen, licht en schaduwen.

Geen vlees en bloed.

Geen lach, geen geest, geen leven.

Niet als Ludvig.

Dat is ziekelijk, hè? Vallen op je eigen broer?

Pervers.

Ik moet me in de hand houden! Ik heb hem al verdomme honderd keer naakt gezien!

Maar niet op deze manier. Uitgestald, zogezeid.

Hij ziet er zo... móói uit. Zo warm.

Het eerste schilderij kwam vanavond af. Het staat ginds in de hoek te drogen. Ik had gedacht dat ik er nog een zou kunnen maken. Maar ik weet het niet.

Misschien kan ik er maar beter mee ophouden.

Ik weet immers niet meer waarom ik door wil gaan met schilderen! Als het alleen is om hem te zien. Dan is dat verkeerd. Dat moet verkeerd zijn! Ziekelijk. Pervers.

Verbijsterend vond Anton het destijds al bij de eerste keer dat hij het las en nu weer hoezeer dat alles van toepassing was op zijn pedofiele voorkeur. Het had niet nauwkeuriger omschreven kunnen worden. En omdat hij meer waarde hechtte aan de woorden van een ander, vooral als het gedrukt stond, dan aan die van hemzelf was hij blij met deze tekst. Dit moest hij Thea laten lezen! Ja, zo zou hij het aanpakken: haar inderdaad vertellen, hoe moeilijk dat ook was, van

zijn voorliefde, en haar dan vragen eerst dit boek te lezen al eer ze de consequenties daarvan voor hun relatie zouden bespreken. Want, nogmaals, daarin stond perfect beschreven hoe hij dacht over zijn eigen passie, zijn ‘er niks aan kunnen doen’, zijn schuld & schaamte daarover, maar vooral dat hij er, net als Amanda, helemaal geen kwaad mee in de zin had. Natuurlijk zou hij Thea erbij vertellen dat hij, in tegenstelling tot Amanda, nog nooit had toegegeven aan zijn verlangens.

Ja, Anton voelde bij zichzelf tevredenheid indalen, als een stille sneeuwbuï die alle ongerechtigheden bedekt: zo zou hij het doen, dit was de goede aanpak. En als ze daarna nog steeds verder met hem wilde, nou, dan was hij toch de koning te rijk? Dan had hij een vrouw aan de haak weten te slaan, die zijn geaardheid accepteerde. Mooier kon toch niet? Terwijl Anton zich die situatie inbeeldde voelde hij zich helemaal blij worden van binnen: de Grote Oplossing voor zijn problematiek lag binnen handbereik, het Einde van zijn Eenzaamheid was in zicht. Dit moest gevierd worden! Hij haalde de fles jenever uit de vriesla plus twee biertjes uit de koelkast erboven. Een kopstoot, een dubbele, was nu op zijn plaats. Zijn lichaam was nu wel weer gewend aan zijn mate van innemen Proost, op de toekomst!

En inderdaad, al de avond daarna had hij, toch weer met lood in de schoenen en bonkend hart, Thea verteld van zijn afwijking en hoe hij die had ontdekt in het begin van zijn loopbaan. Onmiddellijk erachteraan had hij haar verzekerd dat hij nog nooit seks met een leerlinge had gezocht, laat staan gehad. Ja, een jaar geleden was er een Grote Ramp gebeurd, die hem zijn baan als onderwijzer had gekost, maar dat was niet vanwege zoiets als ontucht met een leerlinge. Weliswaar had het ermee te maken en het was ook een heel vervelende geschiedenis (zou hij later nog wel eens vertellen), maar er was geen sprake geweest van misbruik.

“En je kinderen? Je hebt een zoon en een dochter?”

“Ja. Ook nooit ‘aangeraakt’. Ik zweer het.”

“Weet je het zeker? Je kent de film *Festen*?”

De kilheid waarmee Thea haar vragen op Anton afvuurde intimideerde hem, maar hij accepteerde dat toch van haar. Ze had er recht op even precies te weten waar ze met hem, met die ‘weeffout’ in zijn geaardheid, aan toe was.

“Ja, dat weet ik zeker.” Hij keek haar daarbij recht in de ogen. “Ik vind juist dat ik hen te weinig heb geknuffeld, uit vrees dat ik ooit foute verlangens zou gaan voelen. Maar dat is dus nooit gebeurd. Prachtige film trouwens”, waagde hij eraan toe te voegen.

En toen had hij haar gevraagd dat boekje te lezen en erbij verteld waarom. Zwijgend had ze het van hem aangepakt. Daarna waren ze, tot zijn opluchting, gewoon volgens plan, ergens gaan eten en hadden luchtig gepraat over alledaagse dingen.

Een paar dagen later gaf ze hem het boekje terug en trok hem vervolgens tegen zich aan in een omhelzing. Naast zijn oor zei ze zacht, dat ze begreep waarom hij een relatie met een vrouw zo moeilijk vond, maar dat ze geduld had en er wat haar betreft niets was veranderd tussen hen. Hij was daar in eerste instantie heel opgelucht over geweest en haar zelfs dankbaar voor, maar later was hij er ook wel wat verbaasd over dat ze het zo gemakkelijk geaccepteerd had.

Ze had nog een ansichtkaart in het boekje gestopt met op de voorkant de afbeelding van een lieflijk meisje van een jaar of acht en achterop een citaat uit het boek, die ze op hen van toepassing vond:

David (een veel oudere man, een leraar, waar Amanda ten slotte mee trouwt) en ik hadden het heel fijn samen en dat is nog steeds zo. Onze liefde is niet wild en uitzinnig. Hij is volwassen en doet geen pijn.

Daarna hadden ze naast elkaar op de bank de hele avond naar een aflevering van *Zomergasten* gekeken zonder er verder nog op terug te komen. Anders dan voorheen had ze zich nu niet letterlijk aan hem opgedrongen en ook daar was hij verrukt over. Toen ze weg was had hij zichzelf opnieuw enorm met haar gefeliciteerd en die hoerastemming ondersteund met veel alcohol.

En toen was er nog een wonder gebeurd; alsof God Zelf Zich met zijn geval had bemoeid. Door zijn onofficiële verkering met Thea had zijn zelfrespect zo'n boost gekregen, dat hij iets gedaan had, wat hij nooit van zichzelf had durven denken: solliciteren naar een baan in het voortgezet onderwijs.

Na dat ontslag op die basisschool had hij zijn oude metier leraar humanistisch vormingsonderwijs weer opgevat, en was meteen ook maar aan de bijbehorende, eerstegraads lerarenopleiding Levensbeschouwing op humanistische basis begonnen. Met zijn vooropleiding van de oude hoofdakte duurde die opleiding maar twee jaar, en daarvan had hij het eerste jaar zojuist succesvol afgerond.

Met de arbeidsdeskundige van het wachtgeld was hij overeengekomen dat hij niet behoefde te solliciteren in het basisonderwijs. Dat was voor hem een besmette situatie geworden, waar hij zich nooit meer veilig zou kunnen voelen. Het voortgezet onderwijs was een ander verhaal. Natuurlijk, het was onderwijs, dus had je als docent omgang met kinderen, maar niet met erg jonge; eigenlijk ook geen kinderen meer: jeugd, jongeren. Daar durfde hij zich wel te vertonen, al bleef er een risico op herkenning bestaan. Maar of hij dat niveau aankon, qua orde houden, daar had hij een hard hoofd in. Beter gezegd: daar had hij te weinig zelfvertrouwen voor. Maar met Thea aan zijn arm lag dat anders, door haar voelde hij zich bijna stoer! In ieder geval stevig genoeg om een sollicitatie te wagen.

Hoe dan ook: hij had een advertentie gezien voor een leraar Levensbeschouwing op een lyceum en toen meteen een brief geschreven. Daardoor had hij zichzelf geen tijd gegeven om er bang voor te worden: eerst doen, dan pas voelen! En ook hierop was het adagium 'wat goed is komt snel' van toepassing geweest: op woensdag de brief geschreven, op zondagavond erna

gebeld voor een gesprek op de komende dinsdag, op woensdagochtend, precies een week later, gebeld dat hij de benoeming kon krijgen! Eerst voor ongeveer drie dagen per week, met later kans op uitbreiding; alle lessen in de onderbouw. Hij, Anton, leraar, nee, docent Levensbeschouwing! Van zijn huisarts had hij extra Temazapam gekregen, plus was hij opgestart met Prozac, om zijn gevoelens dus ook zijn angsten te dempen. Dat spul had, wist hij uit ervaring, zo'n zes weken de tijd nodig om echt te gaan werken, en de school begon over zeven weken...

In drie maanden tijd: mei, juni en juli 1999, was zijn totale leven gekanteld, zomaar, of het niets kostte; gekanteld van somber + bang + eenzaam + uitgekotst naar zonnig + stoer + samen + verwelkomd!

Een reeds lang van tevoren geboekte en ook betaalde wereldreis in augustus/september had hij kunnen annuleren met, dankzij zijn reisverzekering, terugbetaling van de volledige reissom. Hij had in zijn nieuwe baan wel later mogen beginnen, maar dat zou zijn start een stuk lastiger maken en dat moest hij natuurlijk niet hebben. De wereld liep niet weg en hij moest nu zijn kop erbij zien te houden. Wel vervelend dat de dokter hem ernstig had afgeraden om bij die Prozac alcohol te gebruiken. Die combinatie kon gekke dingen met je doen, daar waren voorbeelden van. Overigens had hij wel, gewoon voor de lol, een lastminute-reisje naar Egypte geboekt: zo'n lekker luxe Nijlcruise, met excursies naar eeuwenoude tempels.

#

6.

Anton herpakt zich, drinkt een paar slokken uit het bekertje en snuit zijn neus.

“Ik ben begonnen eerst als onderwijzer en later als schoolhoofd in het basisonderwijs en ben pas na het behalen van de bevoegdheid Levensbeschouwing, zo’n jaar of tien geleden, overgestapt naar het middelbaar onderwijs. Dat had ik veel eerder moeten doen, niet alleen wat betreft die vakspecialisering, maar vooral vanwege die pubers. Eerst dacht ik dat ik dat niet kon, qua orde, maar ik bleek die leeftijd juist heel boeiend te vinden, vooral ook op mijn vakgebied, en heb eigenlijk weinig problemen met de orde gehad. Ik ben in de loop van die tien jaar echt gegroeid in m’n vak...”

Daarna zwijgt Anton, omdat hij het zwaar heeft met wat hij ziet als een biecht, zich eigenlijk dood zit te schamen.

“En nu bent u bang voor uw pensionering?”

“Ja, zoals ik al zei, dan blijft er niets van mij over, dan ben ik alleen nog maar iemand met een foute voorkeur”, de tranen komen weer terug, “met pedofiele verlangens, en dan kun je beter dood wezen...”

“Jongens, meisjes?”

Met naar beneden gericht gelaat mompelt hij: “Meisjes van rond de twaalf jaar. Liever noem ik mezelf een ‘meisjesminnaar’, behept met ‘meisjesliefde’. Laatst kwam ik ook de term ‘inter-’ of ‘transgenerationele voorkeur’ tegen. Dat klinkt minder erg dan ‘pedofilie’.

“Waarom minder erg?”

“Eh... iedere pedofiel wordt vandaag de dag automatisch door de samenleving veroordeeld; er wordt allang niet meer naar gekeken of je wel of niet iets gedaan hebt. Iemand met pedofiele verlangens is altijd een monster, anders had hij die verlangens niet.”

Anton ratelt nu even door, in de haast om zichzelf vrij te pleiten. “Ik ben iemand die wel die gevoelens heeft, maar daar nog nooit iets mee heeft gedaan; nooit een leerling seksueel heeft benaderd...”

Zijn stem sterft weer weg. Hij voelt zich afgepeigerd, ook al omdat hij, als hij zichzelf zo hoort, beseft dat hij kan praten als Brugman, maar dat het allemaal niet helpt: een pedo zit altijd fout, en hij heeft net zelf gezegd dat hij pedo is.

“Bent u getrouwd? Hebt u een relatie?”

“Ik ben achttien jaar getrouwd geweest en nu bijna vijftientig jaar geleden gescheiden. Twee kinderen, een zoon en een dochter. Daar heb ik overigens ook nooit aangezet, of u het gelooft of niet. Daarna heb ik een paar maal serieus geprobeerd een verhouding aan te gaan met een vrouw, maar dat is evenzo vaak mislukt. Ik ben dus alleen.”

“Hebt u die gevoelens altijd al gehad?”

“Ja. Tenminste vanaf dat ik onderwijzer werd. Er wilden kinderen, meisjes, bij mij op schoot zitten en ik merkte dat ik dat heel fijn vond, dat ik er een...”, het

kost Anton moeite om het woord eruit te krijgen, omdat hij zich daarmee, voor zijn gevoel, definitief schuldig verklaart, "...erectie van kreeg."

"Ook nooit met de politie in aanraking geweest, hiervoor?"

"Nee, ik zweer het. Trouwens, dat hoef ik niet te zweren, dat is zo na te gaan."

Dan zwijgt hij weer, weet eigenlijk niet wat hij nog wil zeggen, hij heeft alles al gezegd, voelt zich leeg...

"En waar komt u nu dan voor?"

Oh ja, dat is ook zo, Anton zou het bijna vergeten. Maar durft hij het wel te vragen? Hij aarzelt. Toen hij deze afspraak maakte, was hij vast van plan om de huisarts te vragen of die mee zou willen werken aan euthanasie. Anton is lid van de NVVE en heeft uitgezocht welke stappen je moet ondernemen om daar euthanasie aan te kunnen vragen. Zo'n stap is eerst een verzoek aan je eigen huisarts. Dat is dus nu, nu moet hij het vragen. Maar hij durft het niet, vindt het te overdreven, maakt van zichzelf dan te veel een slachtoffer, het is nog te vroeg voor die vraag. Hij geeft er een draai aan.

"Eh, ik zou therapie willen hebben, psychotherapie. Ik ben veel vaker in mijn leven in therapie geweest hiervoor; ben in de jaren tachtig, toen ik was afgekeurd als schoolhoofd, in psychoanalyse geweest. Therapie heeft me altijd wel door moeilijke momenten heen gesleept, dus nu zou ik dat weer willen."

Maar terwijl hij die vraag stelt, bedenkt hij, voelt hij, dat hij eigenlijk helemaal geen therapie meer wil, dat hij, zodra het met pensioen gaat, eigenlijk alleen nog maar dood wil...

#

7.

“The temperature is forty-one degrees.”

De piloot zegt er nog iets achteraan, maar dat verstaat Anton niet, misschien iets over Celsius of Fahrenheit? Hoe reken je eenenveertig graden Fahrenheit ook al weer om naar Celsius? Eigenlijk kan dat hem niks schelen, zoals deze hele vakantie naar Egypte. Het is immers tweede keus.

Over een half uur zullen ze landen in Luxor, ongeveer halverwege Caïro en Aswan. Eerst naar een 5-sterren hotel en de volgende dag naar een 5-sterren Nijlcruiseschip. Lekker luxe allemaal, lekker makkelijk, hoeft je niet bang te zijn dat je iets te kort komt.

Even een pauze in deze turbulente dagen van ten eerste die moeilijke verkering met Thea en ten tweede een levensgrote stap in zijn loopbaan: docent Levensbeschouwing op een middelbare school. Het zweet ‘schiet’ hem soms in de nek, onderaan de haargrens, als hij eraan denkt. Al ruim 4 weken slikt hij nu Prozac, dus de werking ervan kan in de komende week lekker op gang komen. Voor noodgevallen heeft hij genoeg Seresta en voor ’s nachts Temazepam. Wie doet hem wat?!

Het is half negen ’s avonds en de piloot heeft juist een hele riedel gegevens over de plaats van bestemming opgelepeld. Waaronder dus de plaatselijke temperatuur. Eigenlijk heeft Anton zich nauwelijks geïnformeerd over deze reis, laat staan over de temperaturen in augustus. Gewoon: heet. Maar het hotel zou wel airco hebben en de boot ook. Eigenlijk moet hij nog een plas, maar bij het toilet staat een aardig rijtje ‘wachtenden voor u’, dus kan hij het beter even ophouden tot ze geland zijn. Een vliegveld is tegenwoordig over heel de wereld voorzien van gerieflijk sanitair.

De landing wordt ingezet, de plaatselijke temperatuur is gezakt tot 38 graden, en dan moet je nog van Fahrenheit naar Celsius, kom je in ieder geval lager uit.

Bovenaan de vliegtuigtrap -geen slurf hier- valt de hitte als een warme deken over hem heen: die temperatuur was wel degelijk in graden Celsius!. Enfin, die vliegtuigtrap maar af en op zoek naar een wc. Na een kleine wandeling over het asfalt wordt hij met zijn groep reizigers een gebouw in gedirigeerd. Ha heerlijk, hier is airco. Anton haalt diep adem, leeft op.

Maar hij moet nu toch echt nodig. Daar ziet hij een bordje met het universele mannetje plus, onder Arabisch gekrabbel, het woord ‘men’. Bij de ingang wordt hij tegengehouden door een groepje jongens in kaftan van een jaar of veertien. “Sir, sir?” Een ervan heft een toiletrol naar hem op, scheurt er twee velletjes af. Twee velletjes om je reinigen, telt Anton met enig afgrijzen. Thuis gebruikt hij per keer twintig of, zo nodig, veertig velletjes. Hij weert af. Gelukkig hoeft hij alleen een plas. Maar de jongen blijft hem de weg versperren, maakt duidelijk dat toiletbezoek hoe dan ook geld kost. Anton tast in zijn